

зная...

Баба Елена и Бойка в този ден бяха на пост пред военния полеви съд. След като прекараха арестантите, успяхме да отидеме пред вратата на свързочния полк, където се гледа делото, но мен и някои други жени не ни пуснаха, макар че имяхме пропуска. Стражата на вратата ни каза, че могат да влязат само жените и родителите на подсъдимите. Тръгнах за в къщи, защото всички ни изпъдиха. Докато чаках трамвай № 6 при Клементинската болница, срещу гарата, пристигнаха някои адвокати по процеса и аз попитах, кои са осъдени на смърт. Казаха ми няколко имена, между които Вапцаров. Отбих се на улица "Аксаков", за да кажа на жените, че се е прочела присъдата, тях ги нямаше. И по-късно научих, че те са били предупредени и баба Елена и Бойка са присъствували при прочитане на присъдата. Прибрах се в къщи. Целия ден премина в мъчително очакване. Беше вече състъмнило, предполагам, че беше след 9 часа вечерта. Пристигнаха неописуемо разстроени Бойка, Роза – сестрата на Антон Попов и приятелката му, вече станала булка – Росица Манолова.

Никому да не дава бог, както казват старите, да преживее и да бъде свидетел на това, което преживяхме наянощ. Точно се бяха прибрали и трите, от отворения прозорец и балконската вратичухме изстрели. Роза изписка и припадна: "Батко си отиде!", после дойде на себе си. Аз и студентката-съквартирантка на Венера Вапцарова, Стайка решихме да придружим Роза до вкъщи, която живееше недалече от нашата кооперация, а аз да гледам Бойка и Росица. Росица излезе на терасата, Бойка легна и си покри главата с юргана, за да не чуваме риданията ѝ. Изтичах при Росица, застанах при нея и не се отделях. Тя ми каза: "Няма да се хля на тротоара, чакам баща си". Върнах се в стаята при Бойка и